

ZUSTERMOORD

Van dezelfde auteur verschenen bij The House of Books:

Hartslag
Diagnose besmet
Koud bloed
Alarmfase Rood

RIZZOLI & ISLES-THRILLERS

De laatste sterft
Het stille meisje
Sneeuwval
Het aandenken
Verdwijn
De Mefisto Club
De leerling
De zondares
De chirurg
Koud hart

Tess Gerritsen

ZUSTERMOORD

the house of books

Eerste druk, februari 2006
Tweeëntwintigste druk, augustus 2014

Oorspronkelijke titel

Body Double

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2004 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2006 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

E. Braspenning

Omslag

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Foto auteur

© Jessica Hills Photography

Opmaak

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4321 2

ISBN 978 90 443 3090 8 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Adam en Danielle

DANKBETUIGING

Schrijven is een eenzame bezigheid, maar geen enkele schrijver werkt helemaal alleen. Ik prijs me gelukkig dat ik kon rekenen op de steun van Linda Marrow en Gina Centrello van Ballantine Books, Meg Ruley, Jane Berkey, Don Cleary en de fantastische ploeg van de Jane Rotrosen Agency, Selina Walker van Transworld, en bovenal van mijn man Jacob. Heel hartelijk dank allemaal!

PROLOOG

Die jongen zat weer naar haar te kijken.

De veertienjarige Alice Rose probeerde haar aandacht bij de tien proefwerkvragen op haar tafeltje te houden, maar was met haar gedachten niet bij Engelse literatuur; ze kon alleen maar denken aan Elijah. Ze voelde de blik van de jongen als een lichtstraal op haar gezicht gericht, voelde de warmte ervan op haar wang en wist dat ze bloosde.

Hou je hoofd erbij, Alice!

De volgende vraag van het stencil was een beetje gevlekt. Ze moest door haar oogcharen kijken om te kunnen ontcijferen wat er stond.

Charles Dickens koos vaak namen die overeenkwamen met karaktertrekken van de personen in zijn boeken. Geef een paar voorbeelden en vertel waarom de namen overeenkomen met de karaktertrekken.

Alice kauwde op haar potlood en groef in haar geheugen naar een antwoord. Maar ze kon niet nadenken wanneer *hij* naast haar zat, zo dichtbij dat ze zijn geur kon ruiken, een mengeling van denenappelzeep en de rook van houtvuur. Een echte mannengeur. Dickens, Dickens, wat konden Charles Dickens en Nicholas Nickleby en deze saaie Engelse les haar schelen wanneer Elijah Lank naar haar keek? God, wat was hij knap, met zijn zwarte haar en zijn blauwe ogen. Net Tony Curtis. Dat was wat ze had gedacht toen ze Elijah voor het eerst had gezien: dat hij sprekend leek op de knappe Tony Curtis, die haar met zijn blauwe ogen aankeek op de pagina's van haar lievelingstijdschriften, *Modern Screen* en *Photoplay*.

Ze boog haar hoofd en toen haar haar langs haar gezicht viel, wierp ze een snelle zijwaartse blik door het gordijn van blonde lokken. Haar hart miste een slag toen ze bevestigd zag dat hij inderdaad naar haar keek, en niet op de laatdunkende manier van alle andere jongens op school, al die rotjongens die net deden of ze een beetje achterlijk was. Die altijd nét buiten gehoorsafstand stonden te smoezen, zo zacht dat ze het niet kon verstaan. Ze wist dat ze het dan over háár hadden, want ze keken altijd naar haar. Ze wist dat zij het waren die een plaatje van een koe op haar locker hadden geplakt en zachtjes 'boeoeoe' loeiden wanneer ze op de gang langs hen liep. Maar Elijah... die keek op een heel andere manier naar haar. Met smeulende ogen. De ogen van een filmster.

Langzaam hief ze haar hoofd op en keek terug, ditmaal niet van achter de veilige haarsluis, maar openlijk, zijn blik beantwoordend. Hij had zijn proefwerk al af. Het stencil lag op z'n kop en hij had zijn potlood in het vak onder zijn tafeltje opgeborgen. Hij had zijn aandacht volledig op haar gericht en ze kon amper ademhalen door de betovering van zijn blik.

Hij vindt me leuk. Ik weet het zeker. Hij vindt me leuk.

Haar hand ging naar haar hals, naar het bovenste knoopje van haar bloes. Haar vingers streken over haar huid, lieten een spoor van warmte achter. Ze dacht aan de smachtende blik waarmee Tony Curtis naar Lana Turner keek, een blik waarvan je knikkende knieën kreeg en geen woord meer kon uitbrengen. De blik die voorafging aan de onvermijdelijke kus. Dat was het moment waarop films altijd wazig werden. Waarom gebeurde dat? Waarom werd de film juist op het moment dat je zo graag wilde zien, altijd wazig...?

'De tijd is om. Proefwerken inleveren, alsjeblieft.'

Alice keek met een ruk weer naar haar tafeltje, naar het gestencilde proefwerk waarvan ze de helft nog niet af had. O nee! Waar was de tijd gebleven? Ze wist de antwoorden. Ze had nog maar een paar minuten nodig...

'Alice. Alice!'

Ze keek op en zag de uitgestoken hand van mevrouw Meriweather.

'Heb je me niet gehoord? De tijd is om. Je moet je werk inleveren.'
'Maar ik - '

‘Geen smoesjes. Je moet leren *luisteren*, Alice.’ Mevrouw Meriweather griste Alice’ proefwerk van haar werkblad en liep verder langs de tafeltjes. Hoewel Alice het gefluister amper kon horen, wist ze dat de meisjes achter haar over haar roddelden. Ze draaide zich om en zag hen zitten met hun hoofden naar elkaar, hun handen beschermend voor hun mond, hun gegiechel onderdrukkend. *Alice kan liplezen; laat haar niet zien dat we over haar praten.*

Nu begonnen sommigen van de jongens ook te lachen en wezen ze naar haar. Wat was er zo grappig?

Alice keek naar beneden. Tot haar afgrijzen zag ze dat het bovenste knoopje van haar bloes verdwenen was en dat die wijd openstond.

De bel ging; het lesuur was ten einde.

Alice greep haar schooltas en drukte hem tegen haar borst toen ze snel het lokaal verliet. Ze durfde naar niemand te kijken toen ze vluchtte, met gebogen hoofd en tranen in haar keel. Ze dook de toiletruimte in en sloot zichzelf op in een van de wc-hokjes. Toen andere meisjes binnenkwamen en zich giebelend optutten voor de spiegel, hield Alice zich schuil achter de gesloten deur. Ze rook de verschillende geurtjes van hun parfums, voelde steeds een tochtvlaag wanneer de deur open- en dichtging. Die bevoorrechte meisjes, met hun mooie, nieuwe truien. Zij raakten nooit een knoop kwijt, kwamen nooit naar school in een afgedragen rok en schoenen met kartonnen zolen.

Ga weg. Ga alsjeblieft allemaal weg.

Eindelijk bleef het zovende geluid van de deur achterwege.

Tegen de wand van de wc gedrukt spitste Alice haar oren om te horen of er nog iemand was. Ze gluurde door het kiertje naast de deur en zag dat er niemand meer voor de spiegel stond. Toen pas sloop ze de toiletruimte uit.

Ook de gang was verlaten. Iedereen was weg. Niemand zou haar pesten. Met haar schouders beschermend opgetrokken liep ze door de lange gang met de gehavende kastjes en de posters waarop het Halloweenfeest werd aangekondigd, over twee weken. Een dansavond waar zij niet naartoe zou gaan. De vernedering van het vorige feest schrijnde nog en zou waarschijnlijk altijd blijven schrijnen. De twee uur die ze in haar eentje tegen de muur geleund had gestaan, hopen dat een jongen haar ten dans zou vragen. Toen er uit-

eindelijk een jongen naar haar toe was gekomen, was dat niet omdat hij met haar wilde dansen, maar had hij zich plotseling voorovergebogen en op haar voeten gekotst. Geen dansavonden meer voor haar. Ze woonde hier pas twee maanden, maar wou nu al dat haar moeder zou besluiten weer te verhuizen, naar een andere plaats, waar ze een nieuw begin kon maken. Waar alles eindelijk anders zou zijn.

Maar het zou nooit anders zijn.

Ze liep de school uit, de herfstzon in. Ze boog zich over haar fiets en was zo geconcentreerd bezig het slot open te maken, dat ze de voetstappen niet hoorde. Pas toen zijn schaduw op haar gezicht viel, merkte ze dat Elijah naast haar stond.

‘Hallo, Alice.’

Ze kwam met een schok overeind. Haar fiets viel om. Jemig, wat was ze toch een stuntel. Waarom deed ze altijd zo dom?

‘Moeilijk proefwerk, hè?’ Hij sprak langzaam, duidelijk. Dat was nóg iets wat ze zo leuk vond van Elijah: in tegenstelling tot de andere kinderen sprak hij altijd met heldere stem, hij mompelde nooit. En hij liet haar altijd zijn lippen zien. Hij kent mijn geheim, dacht ze. En hij wil evengoed met me omgaan.

‘Heb je alle vragen beantwoord?’ vroeg hij.

Ze bukte zich om haar fiets op te tillen. ‘Ik wist de antwoorden. Ik had alleen nog wat tijd nodig.’ Toen ze zich oprichtte, zag ze dat zijn blik op haar bloes was gericht. Op de grote V die was ontstaan door de ontbrekende knoop. Blozend kruiste ze haar armen.

‘Ik heb een veiligheidsspeld,’ zei hij.

‘Wat?’

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een veiligheidsspeld uit. ‘Ik verlies ook altijd knopen. Heel gênant. Zal ik het even voor je doen?’

Ze hield haar adem in toen hij zijn handen uitstak naar haar bloes. Ze kon het beven maar ternauwernood onderdrukken toen hij een vinger onder de stof stak om de veiligheidsspeld te sluiten. Voelt hij mijn hart bonken? vroeg ze zich af. Weet hij dat zijn aanraking me helemaal duizelig maakt?

Pas toen hij een stap achteruit deed, liet ze haar adem ontsnappen. Ze keek naar beneden en zag dat haar bloes weer netjes dichtzat.

‘Beter?’ vroeg hij.

‘Ja!’ Ze wachtte even tot ze wat was bedaald. Toen zei ze, met koninklijke waardigheid: ‘Dank je, Elijah, dat was erg attent van je.’

Even bleef het stil. Kraaien krasten en de herfstbladeren leken op heldere vlammetjes die de takken boven hun hoofden verteerden.

‘Denk je dat je me ergens mee zou kunnen helpen, Alice?’ vroeg hij.

‘Waarmee?’

Dom antwoord! Je had gewoon ja moeten zeggen! Ja, Elijah Lank, voor jou wil ik alles doen.

‘Ik ben bezig met een werkstuk voor biologie. Ik heb iemand nodig die me ermee kan helpen en ik weet niet wie ik er anders voor zou kunnen vragen.’

‘Wat voor soort werkstuk is het?’

‘Ik zal het je laten zien. Bij mij thuis.’

Bij hem thuis. Ze was nog nooit bij een jongen thuis geweest.

Ze knikte. ‘Dan breng ik eerst mijn tas even naar huis.’

Hij trok zijn fiets uit het rek. Zijn fiets was bijna net zo haveloos als die van haar: de spatborden roestten en het plastic van het zadel zat vol scheuren. Daardoor vond ze hem nóg leuker. We zijn een mooi stel, dacht ze, Tony Curtis en ik.

Ze reden eerst naar haar huis. Ze vroeg hem niet binnen; ze geneerde zich te veel voor het armoedige meubilair, de van de muren bladderende verf. Ze holde naar binnen, gooide haar schooltas op de keukentafel en holde weer naar buiten.

Jammer genoeg kwam Buddy, de hond van haar broer, met haar mee. Toen ze de voordeur opengooide, schoot hij als een zwartwitte bol wol naar buiten.

‘Buddy!’ riep ze. ‘Kom hier!’

‘Hij is niet erg gehoorzaam, hè?’ zei Elijah.

‘Omdat het een stom beest is. *Buddy!*’

Het mormel keek om, kwispelde en draafde weg.

‘Maakt niet uit,’ zei ze. ‘Hij komt vanzelf wel weer terug.’ Ze stapte op haar fiets. ‘Waar woon jij?’

‘Aan Skyline Road. Ben je daar ooit geweest?’

‘Nee.’

‘Het is een eind de heuvel op. Denk je dat je dat redt?’

Ze knikte. Voor jou ben ik tot alles in staat.

Ze fietsten bij haar huis vandaan. Ze hoopte dat hij via Main Street zou rijden, langs het winkelcentrum waar iedereen na school altijd rondhing om naar de jukebox te luisteren en cola te drinken. Dan zien ze ons samen fietsen, dacht ze. Dán zouden ze pas iets te roddelen hebben. Kijk eens, Alice en de knappe Elijah-met-de-blauwe-ogen.

Maar hij sloeg Main Street niet in. Hij reed via Locust Lane, waar bijna geen huizen waren, alleen de achterkant van wat winkels en het parkeerterrein voor de mensen die in Neptune's Bounty Cannery werkten. Nou ja. Ze fietste in ieder geval samen met hem. Zo dicht achter hem dat ze naar zijn bewegende dijën kon kijken, en zijn achterwerk op het zadel.

Hij keek om, zijn zwarte haar wapperend in de wind. 'Gaat het, Alice?'

'Ja, hoor.' Eerlijk gezegd raakte ze een beetje buiten adem, nu ze de stad uit waren en de heuvel op reden. Elijah deed dit iedere dag, dus was hij eraan gewend; hij hijgde niet eens en zijn benen bewogen zich als de krachtige zuigers van een motor. Maar Alice hijgde en had moeite vooruit te komen. Iets zwartwits trok haar aandacht. Ze keek opzij en zag dat Buddy met haar meedraafde. Ook hij zag er moe uit. Zijn tong hing uit zijn bek terwijl hij probeerde haar bij te houden.

'Ga naar huis!'

'Wat zei je?' Elijah keek om.

'Die stomme hond,' hijgde ze, 'loopt met ons mee. Straks weet hij niet... hoe hij thuis moet komen.'

Ze keek nijdig naar Buddy, maar die bleef meedragen op zijn opgewekte, koppige hondenmanier. Zelf weten, dacht ze. Voor mijn part val je erbij neer.

Ze reden verder heuvelopwaarts, de flauwe haarspeldbochten van de weg volgend. Hier en daar ving ze tussen de bomen door een glimp op van Fox Harbor in de diepte, het water als gespikkeld koper in het licht van de laagstaande zon. Maar allengs kwamen de bomen dichter op elkaar te staan en kon ze alleen nog maar het bos zelf zien, getooid in schitterend rood en oranje. Weer maakte de met bladeren bedekte weg een flauwe bocht.

Toen Elijah eindelijk stopte, trilden Alice' benen zo van vermoeidheid dat ze nauwelijks kon staan. Buddy was nergens meer te bekennen; ze hoopte dat hij de weg terug zou vinden, want ze was niet van plan hem te gaan zoeken. Zeker niet nu, nu Elijah hier voor haar stond, glimlachend, met flonkerende ogen. Hij zette zijn fiets tegen een boom en zwaaide zijn schooltas over zijn schouder.

'Waar is je huis?' vroeg ze.

'Het is die oprit.' Hij wees naar een brievenbus die een eindje verderop tegen een paaltje getimmerd zat.

'Gaan we niet naar je huis?'

'Nou, mijn nichtje is er en ze is ziek. Ze heeft de hele nacht overgegeven, dus kunnen we beter niet naar binnen gaan. En voor mijn werkstuk moeten we tóch in het bos zijn. Laat je fiets maar hier. We gaan hiervandaan lopen.'

Ze zette haar fiets tegen de zijne en volgde hem, haar benen nog trillend van de rit tegen de heuvel op. Ze sjouwden door het bos. De bomen stonden hier dicht op elkaar en er lag een dik tapijt van bladeren. Ze liep bereidwillig met hem mee, muggen van zich af slaand. 'Dus je nichtje woont bij jullie?' vroeg ze.

'Ja, ze is vorig jaar bij ons gekomen. Ik denk dat ze wel zal blijven. Ze kan nergens anders naartoe.'

'Vinden je ouders dat niet vervelend?'

'Ik heb alleen een vader. Mijn moeder is dood.'

'O.' Ze wist niet wat ze daarop moest antwoorden. Uiteindelijk zei ze: 'Dat is erg', maar hij scheen haar niet te horen.

Het struikgewas werd dichter, doornen maakten krassen op haar blote benen. Ze had moeite hem bij te houden. Hij liep voor haar uit en haar rok bleef steeds aan braamstruiken hangen.

'Elijah!'

Hij gaf geen antwoord. Hij sjouwde door als een vastberaden ontdekkingsreiziger, zijn schooltas over zijn schouder.

'Wacht nou even!'

'Wil je het zien of niet?'

'Ja, maar...'

'Schiet dan een beetje op.' Zijn stem had opeens een ongeduldige ondertoon waar ze van schrok. Hij stond een paar meter bij haar

vandaan en keek over zijn schouder naar haar. Ze zag dat zijn handen tot vuisten waren gebald.

‘Goed,’ zei ze gedwee. ‘Ik kom al.’

Een paar meter verderop was een open plek tussen de bomen. Ze zag een oude, stenen fundering: het enige wat nog over was van een boerderij die daar had gestaan. Elijah keek weer achterom, zijn gezicht gevlekt door de schaduwen van de namiddagzon.

‘Hier is het,’ zei hij.

‘Wat is hier?’

Hij bukte zich en trok twee planken weg die over een diep gat lagen. ‘Dit,’ zei hij. ‘Het heeft me drie weken gekost om dit gat te graven.’

Langzaam liep ze naar het gat en keek erin. De zon stond schuin achter de bomen en de bodem van het gat lag in de schaduw. Ze zag een laag dode bladeren, die erin waren gevallen. Langs de wand hing een touw.

‘Wil je hierin een beer vangen of zo?’

‘Dat kan. Als ik er wat takken overheen leg en de opening onzichtbaar maak, kan ik allerlei dieren vangen. Zelfs een hert.’ Hij wees in het gat. ‘Kijk eens. Zie je het?’

Ze leunde wat meer naar voren. In de schaduw zag ze een flauwe glans; stukjes wit die half onder de bladeren uitstaken.

‘Wat is dat?’

‘Dat is mijn project.’ Hij greep het touw en trok eraan.

De bladeren op de bodem van het gat ritselden en bolden op. Alice bleef in het gat kijken toen het touw strak kwam te staan en Elijah iets uit de schaduw omhooghaalde. Een mand. Hij trok hem helemaal naar boven en zette hem neer op de grond. Hij veegde wat bladeren opzij om haar te laten zien wat de witte glans was die ze op de bodem van de put had gezien.

Een kleine schedel.

Toen hij voorzichtig nog meer bladeren wegnam, zag ze plukjes zwarte vacht en dunne ribbetjes. Een knobbelige reeks ruggenwervels. Beenderen zo teer als twijgen.

‘Goh, hij stinkt zelfs niet meer,’ zei hij. ‘Hij heeft nu zeven maanden op de bodem van het gat gelegen. De vorige keer dat ik ben komen kijken, zat er nog wat vlees aan. Prachtig, hoe zelfs dat alle-

maal verdwijnt. Het rotten ging vanaf mei een stuk sneller, toen het warm werd.'

'Wat is het?'

'Kun je dat niet zien?'

'Nee.'

Hij pakte de schedel vast en trok hem met een rukje los van de ruggengraat. Ze deinsde achteruit toen hij hem in een flits dicht bij haar gezicht bracht.

'Laat dat!' riep ze.

'Miauw!'

'Elijah!'

'Je wilde toch weten wat het was?'

Ze staaarde naar de lege oogkassen. 'Een kat?'

Hij haalde een papieren zak uit zijn schooltas en begon de botjes erin te doen.

'Wat ga je met dat skelet doen?'

'Dit is mijn biologieproject. Hoe een pasgeboren katje in zeven maanden een skelet wordt.'

'Waar komt hij vandaan?'

'Gevonden.'

'*Gevonden?* Een dode kat?'

Hij keek op. Zijn blauwe ogen glimlachten. Maar het waren niet meer de ogen van Tony Curtis; deze ogen maakten haar bang. 'Wie zegt dat hij dood was?'

Haar hart begon te bonken. Ze deed een stap achteruit. 'Weet je, ik moet maar eens terug naar huis.'

'Waarom?'

'Huiswerk. Ik moet mijn huiswerk doen.'

Opeens stond hij rechtop; hij was moeiteloos overeind gekomen. De glimlach was verdwenen en had plaatsgemaakt voor een rustige, verwachtingsvolle blik.

'Ik... ik zie je op school wel weer,' zei ze. Ze liep achteruit, keek naar links en rechts naar het bos dat er overal hetzelfde uitzag. Uit welke richting waren ze gekomen? Welke kant moest ze op?'

'Maar je bent er nog maar net, Alice,' zei hij. Hij had iets in zijn hand. Pas toen hij zijn hand boven zijn hoofd ophief, zag ze wat het was.

Een steen.

De klap kwam zo hard aan dat ze neerviel. Ze bleef op haar knieën zitten. Ze zag zwarte vlekken en haar ledematen voelden verdoofd aan. Ze voelde geen pijn, was zich alleen maar bewust van ongeloof over het feit dat hij haar had neergeslagen. Ze begon te kruipen, maar kon niet zien waar ze naartoe kroop. Opeens greep hij haar enkels en trok haar achteruit. Haar gezicht schraapte over de grond toen hij haar aan haar voeten meesleepte. Ze probeerde zich los te schoppen, probeerde te gillen, maar haar mond vulde zich met aarde en twijgen toen hij haar naar het gat sleurde. Precies op het moment dat haar benen over de rand gingen, wist ze zich aan een jong boompje vast te grijpen. Ze klemde zich eraan vast, haar benen bengelend in het niets.

‘Laat los, Alice,’ zei hij.

‘Trek me omhoog! Trek me omhoog!’

‘Ik zei dat je moest *loslaten*.’ Hij hief een steen op en liet hem op haar hand neerkomen.

Ze gilte en liet los. Achterwaarts gleed ze in het gat en kwam neer op het bed van dode bladeren.

‘Alice. Alice.’

Verdoofd door de val keek ze op naar de cirkel van licht en zag het silhouet van zijn hoofd, naar voren gebogen, toen hij op haar neerkeek.

‘Waarom doe je dit?’ huilde ze. ‘*Waarom?*’

‘Het is niets persoonlijks. Ik wil gewoon weten hoe lang het duurt. Zeven maanden voor een kat. Hoe lang zul jij erover doen, denk je?’

‘Dit kun je me niet aandoen!’

‘Dag, Alice.’

‘Elijah! *Elijah!*’

De planken werden over het gat gelegd. Eerst deelden ze de cirkel van licht in tweeën. Toen werd de hemel helemaal aan haar zicht onttrokken. Dit is niet echt, dacht ze. Het is een grap. Hij wil me alleen maar bang maken. Hij zal me hier een paar minuten laten zitten en dan komt hij terug om me eruit te halen. Hij komt zo dadelijk terug.

Maar toen hoorde ze iets bonken op de planken boven het gat. *Stenen. Hij bedekt de planken met stenen.*

Ze stond op en probeerde uit het gat te klimmen. Vond een lange, droge plantenwortel die echter verpulverde in haar handen. Ze klauwde aan de aarde, maar kon nergens houvast vinden, kon zich niet eens een paar centimeter optrekken zonder terug te glijden. Haar gegil doorkliefde de duisternis.

‘Elijah!’ krijste ze.

Het enige antwoord was het gebonk van de stenen op het hout.